

2. Да казвамы за истинно едно нѣщо, кое-то незнаемъ да ли е истинно. Въ такъвъ случай ные неоткрывамы на другыго понятіе-то, кое-то имамы въ умъ-тъ си т. е. говоримъ лъжливо. Безумно извиненіе е да казвамы, че нѣщо-то може да е станжло, кога-то нѣмамы никъкво извѣстіе за него; ако нѣмамы никъкво извѣстіе за събытіе-то, то не-трѣбва да говоримъ, че е станжло.

Нъ нѣкой може да каже: нетрѣбвали да говоримъ за никое нѣщо за кое-то незнаемъ добрѣ че е истина; нетрѣбвали да дадемъ нѣкое мнѣніе? Вѣроятно можемъ; нъ тогава трѣбва да го говоримъ, като че наше-то мнѣніе да е така, а не като истина.

3. Да говоримъ онова кое-то е истинно, ако го говоримъ въ такъвъ начинъ или подъ такыва обстоятелства, щото да давамы лъжливы понятія на другы-ты.

Ные можемъ да правимъ това въ разны начины както на пр.

1. Като увеличимъ нѣкой отъ обстоятелства-та.

2. Като имамы нѣкой отъ обстоятелства-та.

3. Като увеличимъ нѣкой отъ обстоятелства-та и умалнимъ другы.

4. Като прѣдложимъ събытія-та както сж станжли, а въ приказваніе-то гы съединимъ въ такъвъ начинъ, щото да оставиме едно лъжливо понятіе въ умъ-тъ на слушатель-тъ. На пр. Ако кяжж че А влѣзжлъ въ кщжж-тж на Б, и извѣднажж щомъ излѣзе отъ тамъ, Б намѣри че единъ часовникъ бжше открадхжтъ; спорядъ мон-ты думы слушатели-ти естествено ще мыслятъ че А бжше крадецъ-тъ.

Ако говоржж това съ намѣреніе за да произведж лъжливо понятіе, азъ съмъ виноватъ за излѣганіе, ако и да не говоржж друго освѣнъ истинжж-тж.

5. Понеже вина-та отъ лъжжж ся състой въ това, да прави человекъ съ намѣреніе, другыго да има лъжливо понятіе, то ные можемъ да станемъ пакъ и чрѣзъ прѣправаніе-то на гласа толкова виновати, чрѣзъ глѣданіе-то на очи-тъ, чрѣзъ маханіе-то на главжж-тж или чрѣзъ движеніе-то на тѣло-то, както и чрѣзъ думы. Ако единъ пжтникъ мя пыта кой пжтъ води къмъ Ц-градъ, и азъ му посочжж другъ пжтъ това толкова е лъжя колко-то ако да бѣхъ му казалъ пжтъ-тъ съ думы.